

et hastigt Maaltid — forsvandt Arm i Arm ned i Haven.

Der var ingen af dem, der havde kunnet falde isøvn den foregaaende Aften. Bevidstheden om at være hinanden saa nær holdt dem begge vaagne i den lyse Foraarsnat. Tilsidst havde de da ogsaa fundet hinanden, mens alle andre i Huset sov. I et Par stille Timer havde de ved hinandens Side tildrukket sig den forønskede Glemsel for alle deres Sorger.

Nu spaserede de der i den lysegrønne Have, hvor det dryppede af Dug fra Kviste og Blade. Her herskede der i Formiddagstimerne, naar hele Familien undtagen Fru Lea var taget ind til Kontorerne og Skolerne i Byen, en næsten paradisk Stilhed og Fred. Ogsaa ovre i Skoven, hvor de bagefter tyede hen, var der en hel anden Stemning end senere paa Dagen, naar Vejene støvede af Køretøjer og alle Sladrebænkene var tæt besatte. Der hørtes ingen anden Lyd end Fuglesang. Paa hele deres Tur mødte de kun en gammel Mand, der blev skubbet frem i en Rullestol, hvorfra han nikkede gudfaderlig til dem, idet de gik forbi. Jakobe var da ogsaa næsten overstadig i sin Glæde over at have Per hos sig. Uden selv at vide af det gik hun om med Taarer i Øjnene af Taknemlighed og Lykke.

Per derimod havde efterhaanden faaet Uro paa sig. Allerede da de gik inde i Haven, var han